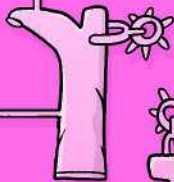


ISÄMIES

JA

KARMEA

KEISARI



Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.



Teksti © Arttu Unkari ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kuvat © Kai Vaalio ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-48596-4



Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

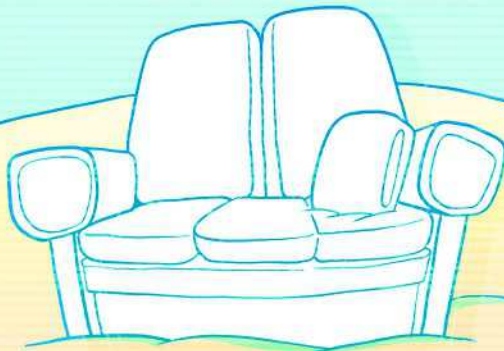


OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026



ARTTU JUNKARI JA KAI VAALIO

ISÄMIES JA
KARMEA KEISARI



Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

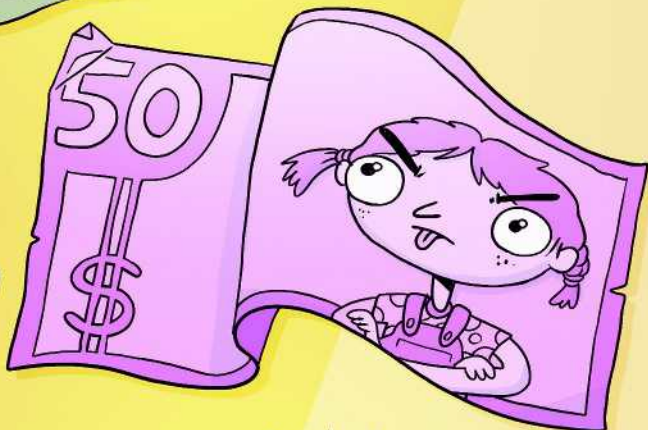


ISÄMIES

KAIKKIEN
ISÄMIESTEN
SANKARI

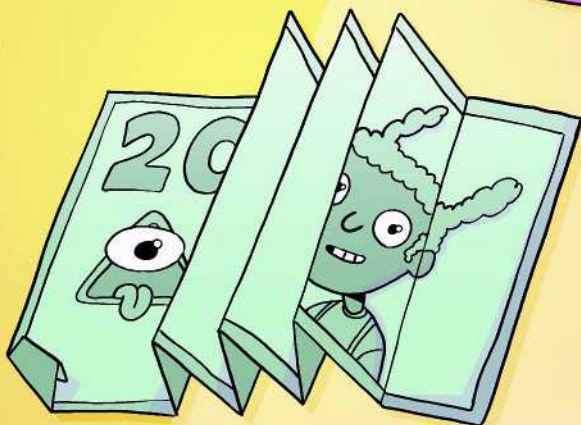
OONA

KIRJAN
TODELLINEN
SANKARI



EELI

OONAN
PARAS
KAVERI



KIKKA HULLU
KEKSIJÄ



REHTORI YRMY
JA KOULUN SERIFFI

MUMMO

VANHA
ÄKÄPUSSI



VEIKKA

OONAN
PIKKUVELI

MITEN
NIIN
VANHA?!



UUSI OPPILAS

Oona oli ollut kokonaisen viikon flunssassa ja kouluun meneminen tuntui kerrankin mukavalta. Ei niin, että koulussa olisi erityisen ihanaa, mutta viikko Isämiehen seurassa oli enemmän kuin tarpeeksi.

Oona oli hädin tuskin saanut varpaansa koulun portista sisään, kun hänen paras ystävänsä Eeli jo juoksi innoissaan hänen luokseen.

– Meidän luokkaan tuli uusi oppilas! Se on niiiiiin siisti! Eeli vauhkosi. – Se on ehtinyt parissa päivässä tehdä vaikka ja mitä! Piirsi permanenttitussilla liitutauluun, aloitti ruokasodan, siveli oranssien värikynien päälle tulista chilikastiketta ja...



EI MITÄÄN UUSIA HAHMOJA!
VANHOISSAKIN OLII KESTÄMISTÄ!

– Joojoo, upeita juttuja, Oona hymyili. – Muista kuitenkin, että minä olen sinun mielestäsi silti kaikista paras tyyppi.

– Maailman paras ihminen™! Eeli virnuili.

– HEI! Oona älähti muttei voinut olla hymyilemättä.

Ensimmäisellä tunnilla opettaja tervehti Oonaa iloisena.

– Oona, lempioppilaani! ope muikisteli. – Olit poissa iäisyyden.



– Joo, taisin saada miesflunssan isältä, kun en meinannut päästä ylös sängystä, Oona naurahti. – Mutta sano nyt suoraan mitä haluat, et sinä yleensä ole noin ystävällinen.

– Se uusi oppilas on ihan kamala. Ajattelin, että sinä voisit puhua vähän järkeä sen päähän, ope myönsi.

Oona vilkuili ympärilleen, mutta ei nähnyt luokassa uusia kasvoja, vain tyhjän pulpetin itsensä ja Eelin välissä. Suunnilleen puolessa välissä tuntia luokan ovi kuitenkin rävähti auki. Sisään paukkasi Oonalle tuntematon poika pipo päässä ja kimaltelevat aurinkolasit silmillä. Hän käveli mitään sanomatta suoraan Oonan ja Eelin väliseen pulpettiin ja nyökkäsi Eelille rennon tervehdyksen.

– Pipo ja aurinkolasit pois sisällä, Masi! Ja mitäs sanotaan? opettaja murisi myöhästelijälle.

– Tä? lapsi töksäytti.

– Anteeksi, että olen myöhässä? opettaja auttoi.

– Mitä sä multa pyytelet anteeksi, ei mua kiinnosta, Masi hekotti.

– **ARRGGH**, ope parahti ja katsoi karttakeppiä kaihoisesti. – Ennen oli niin paljon paremmin, kun opettajat saivat vielä pitää kuria!



PITÄÄ KUTINSA.

Opettaja kaivoi esiin liidun ja alkoi raapia sillä ikivanhaa suttuista taulua niin, että kirskunta riipi korvia.



– No niin, ottakaas värikynät esiin, piirretään vihkoon pari reptiliaania! Nämä oranssit lisko-oliot soluttautuvat ihmisten joukkoon muuttamalla muotoa ja yrittävät hallita maailmaa telepatian...

– Onko pakko? Ville parahti ja piteli korviaan. – Oransseista on tullut tosi pahan makuisia.

– Voit piirtää lyijykynällä, ope vastasi.

– Meillä ei ole vihkoja, Oona huomautti.

– No piirtäkää käteen tai pulpetin kanteen, sama se minulle on! ope ehdotti.

– Hah, tää on kyllä köyhin paikka minkä oon ikinä nähnyt! Masi nauroi ivallisesti.

– Älä häiritse, Masi! opettaja komensi.

– Mä saisin tänne järkättyä sekunneissa kaikille kullasta tehdyt vihkot, mutta tää köyhäily on ihan hauskaa seurattavaa, nii en mä taida, Masi ilkkui.

– **Voisitko nyt ystävällisesti olla hiljaa!** ope ärähti.

– Mulla on niin paljon rahaa, etten mä pysty, Masi vastasi.

Opettaja hengitti syvään ja sanoi sitten rauhallisesti:

– Jos et tottele minua, niin minulle ei jää muuta vaihtoehtoa kuin määrätä sinulle jälki-istuntoa.

Uusi oppilas otti aurinkolasit päästään, heilutteli niitä kädessään ja katsoi opettajaa nenänvartta pitkin.

– Tajuutko, et nää mun lasit maksaa enemmän kuin tää koko koulu? Mun isän verorahoilla maksetaan sun palkka, ja sä kuvittelet, että sä voit antaa mulle jälki-istuntoa? Et-kä varmaan ees tajunnut, että jos mä jään koulun jälkeen tänne, niin samalla jäät säkin!

– Niiiiiin siisti, Eeli kuiskasi Oonalle silmät vilpítőntä ihailua kimmeltäen.

– En ole ihan varma, ehkä tämä menee jo liian pitkälle... Oona supatti takaisin ja seurasi tilannetta epäluuloisena.

– Hah, ope naurahti. – minähän istun täällä joka tapauksessa tuntikausia koulun päätyttyä kirjoittamassa vastineita vanhempien kanteluihin.

– Tuota... Oona keskeytti varovaisesti. – Jos vanhemmat ihan jatkuvasti valittavat opetuksesta, niin onko käynyt mielessä, että jotain voisi tehdä toisin?



– Höpsistä! Opettaja on erehtymätön.

– Minusta tuli kyllä keksijä ihan ilman opettajia, Kirsikka huomautti pulpetistaan. – Luin kirjoja.

– Mutta jostain syystä olet maailman ainoa aikuinen, joka käy neljättä luokkaa, opettaja tuhahti. – Kirjoihin ei voi luottaa!

– Mitä vikaa kirjoissa on? Eeli kysyi.

– Niissähän lukee ihan mitä sattuu! opettaja vauhkosi.



TÄSSÄ YKSI MAINIO
ESIMERKKI.

– Miten niin? Oona ihmetteli.

– Katsokaas nyt vaikka teidän maantiedon kirjaanne. Sen kannessa maa on pyöreä pallo, vaikka maahan on oikeasti litteä. Pyöreys on salaliitto!

– Nyt ymmärrän, miksi vanhemmat valittavat, Oona kikkatti.

– **RIITTÄÄ!** opettaja hermostui lopullisesti. – **OONA JA MASI JÄLKI-ISTUNTOON KOULUN JÄLKEEN!**

– Ootko sä tosissas? uusi oppilas sanoi kireästi. – Tuut niin katumaan tätä...

JÄLKI- ISTUNTO

Opettaja oli kuin olikin tosissaan, ja niinpä Oona istui koulun jälkeen opehuoneen käytävälle uuden oppilaan viereen kärsimään jälki-istuntoaan.

– Jälki-istunto suoritetaan ääneti seinään tuijottaen, ope murahti.

– En suostu! Masi kivahti. – Mitä jos ton homeisen seinän köyhyys tarttuu mun silmiin?! Tää on ihan surkee paikka, ei ois koskaan pitäny tulla tänne!

– Koulussa on monia vikoja, myönnettäköön, opettaja sanoi. – Muun muassa se, miten siellä ihmiset oppivat sokeasti tottelemaan auktoriteetteja. Mutta...

– Oo nyt jo hiljaa, sun jutut on vielä homeisempia ku toi seinä, Masi huokaisi.

– **SINÄ ET MINUA KOMENTELE!** ope kimpaantui ja kaivoi käytävän kaapista muutaman kynännysän ja pinon rypistyneitä monisteita. – Nyt kumpikin teistä kirjoittaa tuhannen sanan kirjoitelman aiheesta ”Opettajaa pitää aina totella”!

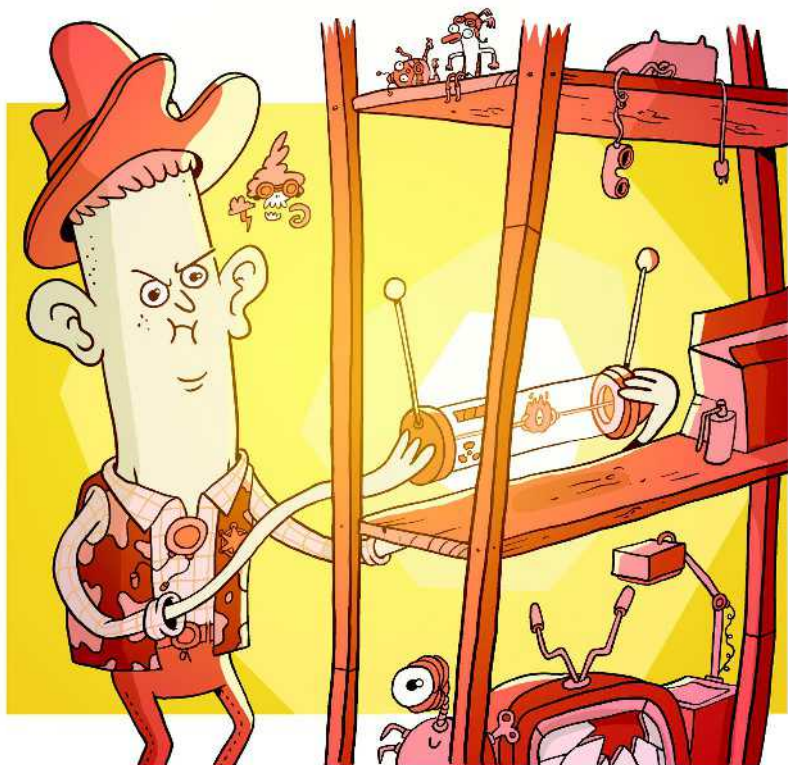
- Mä teen sen kännykällä sit! Masi ilmoitti.
- Sama se, kunhan teet, opettaja vastasi.
- Miten minä ikinä saan kirjoitettua tuhat lausetta tuollaisesta aiheesta? Oona protestoi.
- Tiedätkö sinä, Oona, miten norsu syödään? opettaja myhäili.
- No miten? Oona kysyi.
- Pala kerrallaan, opettaja vastasi. – Ala kirjoittaa.



KUN MINÄ OLIN NUORI,
NORSUJA KUTSUTTIIN
MAMMUTEIKSI.

- Oona sai kirjoitusvälineet eteensä ja alkoi raapustaa.
- Ope on tosi kovapäinen, hän kuiskasi Masille. – Enimmäkseen harmiton, mutta en suosittelen sen kanssa riitelyä.
 - Mielenkiintoinen hahmo tosiaan... lapsi mutisi ja näpytteli puhelintaan.
 - Hahmoja tässä koulussa riittää, Oona hörähti. Hän oli juuri huomannut, että jälki-istunnossa oli kolmaskin oppilas. – Mitäs sinä teit Kirsikka?
 - Onnistuin vihdoinkin rakentamaan sen toimivan taskukokoisen ydinreaktorin! Mutta se hemmetin seriffi takavari-

koi sen ja piilotti varastoon, Kirsikka selitti. – Ehkä pikkuisen uhkasin räjäyttää hänet kuuhun ja sain jälkkää.



– Voi Kikka, Oona huokaisi. – Räjähdykset eivät vielääkään ratkaise ongelmia.

– Sehän nähdään, Kirsikka jupisi. – Mutta saan keksintöni vielä takaisin, vaikka se olisi viimeinen tekoni!

– Helpommin sanottu kuin tehty, Oona hymyili.

– Ai miten niin? Masi keskeytti.

– Meidän seriffiasuinen kouluisäntä vartioi varastoa henkensä kaupalla. Siksi ei ole vihkoja tai muitakaan välineitä, Oona selitti ja palasi kirjoittamaan.